

[Svend E. Johansen.]

ogsaa i Bund og Grund er forkert, eftersom et Barn jo ganske naturligt aldrig kan være uægte; man kan derimod maaske tale om uægte Forældre, Forældre, der ikke opfylder deres Forpligtelser over for Børnene, men Børnene er i hvert Fald absolut skyldfrie. Hvorfor kalder man saa Lovforslaget Forslag til Lov om „Ægtebørn“? I selve Titelen ligger der jo allerede en skarp Sondring. At man i Lovforslag Nr. 3 taler om Børn uden for Ægteskab og dér altsaa gaar bort fra Betegnelsen „uægte Børn“, er jo kun en køn Gæstus, for naar man i Lovforslag Nr. 2 taler om „Ægtebørn“, saa sondrer man i Virkeligheden, og saa maa de andre altsaa være *uægte* Børn. Jeg synes, at man, hvad man ogsaa har anført tidligere under Forhandlingerne, burde kalde det Forslag til Lov om Ægteskabsbørn; selv om det ikke er noget væklingende Udtryk og falder lidt tungt, giver det den Forskel, vi her arbejder med, nemlig Forskellen paa uægteskabelige Børn og ægteskabelige Børn. Hvorfor saa ikke lade det fremgaa ogsaa i Lovforslagenes og, naar de bliver gennemført, i Lovenes officielle Titler, at det er Love om Forholdet til ægteskabelige Børn og uægteskabelige Børn, det her drejer sig om, og ikke i det ene Tilfælde om Børn uden for Ægteskab og i det andet Tilfælde om Ægtebørn, for dér ligger netop Sondringen, og den er ikke heldig.

Endelig har jeg nogle Bemærkninger til Forslag til Lov om Inddrivelse og Sikring af Underholdsbidrag. Jeg kan godt med det samme sige, at medens vi principielt tilslutter os de Lovforslag, der er forelagt her, og som vi nu behandler for anden Gang, kan vi under ingen Omstændigheder acceptere dette Lovforslag, dertil er det i hele sin Udformning alt for horribelt. I § 6 snakker man ... (Justitsministeren [Steincke]: Snakker?) ... Ja, ja, Justitsministeren har altsaa skrevet, men jeg tænker mig, Justitsministeren snakker lidt senere. Dér fremfører man altsaa dette, at skyldes der forfaldent Bidrag, kan Bidraget kræves tilbageholdt af den bidragspligtiges Arbejds- eller Tjenesteløn, uanset om Lønnen endnu ikke er forfalden. Og saa gaar man videre paa samme Vej i de følgende Bestemmelser, hvor man fastslaar, at saafremt en Barnefader ikke har indbetalt det ham paahvilende Bidrag, kan Myndighederne henvende sig hos hans Arbejdsgiver og forlange, at Arbejdsgiveren tilbageholder det forfaldne Bidrag i Lønnen.

Vi kender det tilsvarende fra Skatte- lovgivningen, hvorefter man inddriver Skatte- restancer paa samme Maade. Principielt

maa vi absolut forkaste den Tanke, der ligger bag ved dette. For det første er det efter vor Mening uberettiget at blande Trediemand ind i et Skyldforhold mellem den enkelte og det offentlige, og for det andet er det en Byrde at lægge paa Arbejdsgiveren, navnlig naar vi tager i Betragtning, at hvis han ikke inddriver Bidraget med haard Haand og i den Aand, Loven nu engang udtrykker det, saa er han selv erstatningspligtig og kan oven i Købet idømmes en Bøde, hvis han har smølet med Inddrivelsen eller undladt at træffe Foranstaltninger til, at Beløbet gaar ind i det offentliges Kasse. Dette maa vi fra vor Side vende os imod. Man kan efter vor Opfattelse ikke i et Skyldforhold henvende sig til Trediemand og paalægge ham Forpligtelse til at inddrive Penge, man har til gode. Jeg synes egentlig, at det oven i Købet er uklogt, fordi der gennem saadanne Henvendelser til en Arbejdsgiver let opstaar Irritation, Gnidning; det kan i mangfoldige Tilfælde føre til, at den paagældende kommer i daarligt Forhold til sin Arbejdsgiver, endda et saa daarligt Forhold, at han kan blive afskediget, og saa er han slet ikke i Stand til at betale Underholdsbidraget. Saa har man ganske vist Mulighed for at indsætte ham til Afsoning, men mig bekendt er Statens eller Kommunens Fængsler temmelig dyrt drevne Hoteller, saa jeg kan ikke se nogen umiddelbar Fordel for det offentlige ved at sætte disse Folk ind til Afsoning, navnlig naar man maaske i mangfoldige Tilfælde selv har fremkaldt Nødvendigheden af Afsoning gennem Henvendelsen til Arbejdsgiveren.

I § 9 hedder det i øvrigt:

„Forlader den bidragspligtige sin Tjeneste, er Arbejdsgiveren, hvem Paalæg efter § 6 er givet, pligtig straks at give Politimesteren i den Politikreds, i hvilken Arbejdsstedet eller Kontoret er beliggende, fornøden Meddelelse herom, saa vidt muligt ledsaget af Oplysninger om, hvor den paagældende har taget Tjeneste.“

Det er Ting, man efter vor Opfattelse aldeles ikke kan paalægge en Arbejdsgiver eller noget andet Menneske. Det falder i Virkeligheden efter almindelige hæderlige Menneskers Bevidsthed ind under Begrebet Angiveri, og at det saa er et Angiveri, man begaar efter Paabud af Loven, det gør ikke selve Sagen bedre.

Det store Spørgsmaal med Hensyn til Afsoning er, om det i det hele taget er en Foranstaltning, der tjener noget nyttigt